

Sygn. akt I C 1771/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zachorowska

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 roku w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 744,72 zł (dziesięć tysięcy siedemset czterdzieści cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 lipca 2014 roku;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 348,97 zł (trzysta czterdzieści osiem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. od powoda kwotę 500,84 zł (pięćset złotych osiemdziesiąt cztery grosze), zaś od pozwanego kwotę 448,44 zł (czterysta czterdzieści osiem złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem wydatków.

SSR Joanna Zachorowska

Sygn. akt I C 1771/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 sierpnia 2014 roku Z. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty w łącznej wysokości 22 744,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 lipca 2014 r. do dnia zapłaty, w tym kwoty 22 500,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 244,72 zł tytułem szkody rzeczowej w postaci uszkodzenia okularów korekcyjnych. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że w dniu 06 sierpnia 2012 roku na autostradzie (...) doszło do wypadku komunikacyjnego. Współsprawcami wypadku był P. C., kierujący samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz O. B., kierujący samochodem osobowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...). P. C. nie zabezpieczył należycie przewożonego ładunku i podczas jazdy na prostym odcinku drogi autostrady z pojazdu tego wypadły taczki i drabiny, a następnie w związku z jego zatrzymaniem uderzyły w niego i inne pojazdy. Z kolei O. B. nie obserwując należycie przedpola jazdy, nie dostosował prędkości do panujących warunków i zbyt późno rozpoczął

manewr hamowania, w wyniku czego uderzył w poprzedzający do samochód. W wyniku nieprawidłowego zachowania współsprawców wypadku powód doznał obrażeń ciała. Wina P. C. została ustalona wyrokiem Sądu Rejonowego w G.z dnia 02 grudnia 2013 r. w sprawie III W 910/13, natomiast w stosunku do O. B. wina została ustalona wyrokiem Sądu Rejonowego w G.z dnia 24 kwietnia 2014 r. w sprawie III K 785/13. W dacie zdarzenia współsprawcy mieli zawarte umowy ubezpieczenia pojazdów w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym zakładzie. Powód wskazał, że w wyniku zdarzenia doznał licznych obrażeń ciała w postaci zwichnięcia lewego stawu barkowego oraz rany tłuczonej okolicy kłębu lewego kciuka, licznych drobnych ran dłoni lewej oraz obydwu stawów kolanowych. Pierwszej pomocy powodowi udzielono na Izbie Przyjęć Szpitala (...) w G.. Po przeprowadzeniu stosownych badań powód został wypisany z odpowiednimi zaleceniami. Dalsze leczenie powód kontynuował w trybie ambulatoryjnym. Zwichnięcie stawu barkowo – ramiennego lewego pozostawiło po sobie deformację obrysu stawu z deficytem zakresu ruchu czynnego do 90 stopni z zaburzeniem jego funkcji, z kolei rana tłuczona okolicy kłębu kciuka lewego do chwili obecnej wiąże się z tklivością blizny. W ocenie powoda ze względu na doznane obrażenia winno mu przysługiwać zadośćuczynienie nie mniejsze niż 30 000,00 zł. Przyjmując, że powód przyczynił się wypadku w 20 %, należenie odszkodowania winno zostać obniżone do kwoty 24 000,00 zł. Dochodzone przez powoda zadośćuczynienie stanowi różnicę pomiędzy należnym powodowi zadośćuczynieniem w wysokości 24 000,00 zł a kwotą wypłaconą przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego w wysokości 1 500,00 zł. Co więcej, w czasie wypadku uszkodzone zostały okulary korekcyjne powoda, które kosztowały 305,90 zł. Obniżając kwotę należnego odszkodowania z tego tytułu o przyjęte wcześniej przyczynienie, należne powodowi z tego tytułu odszkodowanie winno wynieść 244,72 zł. Powód wzywał pozwaną do dobrowolnej zapłaty należności, niemniej jednak pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 1 500,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 150,00 zł tytułem poniesionych przez powoda kosztów leczenia.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nie zakwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 06 sierpnia 2012 r. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną ustaliła uszczerbek na zdrowiu powoda spowodowany zwichnięciem stawu ramiennego lewego oraz stłuczenia lewej ręki na 5%. W związku z tym przyznała na rzecz powoda zadośćuczynienie w wysokości 8 000,00 zł. Nadto przyznała na rzecz powoda kwotę 120,00 zł tytułem odszkodowania za uszkodzone rzeczy osobiste oraz kwotę 193,65 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Mając na uwadze okoliczności zdarzenia, powódka przyjęła, że powód przyczynił się do powstania szkody w 50%. Za powyższym przemawiał fakt, że powód na autostradzie opuścił swój samochód pozostawiony na lewym pasie jazdy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Dnia 06 sierpnia 2012 r. w G. na autostradzie (...) P. C. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że na skutek niedopełnienia obowiązku należytego zabezpieczenia przewożonego ładunku, podczas jazdy na prostym odcinku autostrady z pojazdu na jezdnię wypadły narzędzia w postaci taczki i drabiny, przez co zmusił do gwałtownego hamowania i zmiany kierunku jazdy poruszającego się za nim samochodu marki F. (...) nr rej. (...) kierowanego przez Z. S.. W konsekwencji powyższego, powód zatrzymał pojazd na skrajnym lewym pasie autostrady i wyszedł z niego celem oceny uszkodzeń pojazdu. W tym czasie do miejsca zatrzymania pojazdu powoda dojeżdżał pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca widząc zatrzymany na lewym pasie pojazd powoda zwolnił, w konsekwencji czego uderzył w niego kierowany przez O. B. samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Samochód marki R. (...) został wyrzucony w powietrze i spadł na zatrzymany nieprawidłowo na lewym pasie autostrady pojazd powoda, który przemieścił się uderzając w stojącego obok Z. S..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G.dnia 02 grudnia 2013 r. w sprawie III W 910/13 Sąd uznał P. C. za winnego tego, że w dniu 06 sierpnia 2012 r. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego w ten sposób, że nie zabezpieczył należycie przewożonego ładunku, który uderzył m.in. w pojazd powoda. Z kolei wyrokiem Sadu Rejonowego w G.z dnia 24 kwietnia 2014 r. w sprawie III K 785/13 Sąd uznał O. B. za winnego w dniu 06 sierpnia 2012 r. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i nie dostosował prędkości do warunków na drodze, zbyt późno podejmując manewr hamowania, przez co nieumyślnie spowodował wypadek drogowy polegający na tym, że uderzył

w tył pojazdu poprzedzającego go i hamującego marki R. (...), który następnie spadł na zatrzymany pojazd należący do powoda, który przemieścił się i uderzył w Z. S..

Sprawcy zdarzenia w dacie jego spowodowania mieli zawartą umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwaną.

/okoliczności bezsporne, a nadto: wyrok z dnia 24.04.2014 r. w sprawie III K 785/13 wraz z uzasadnieniem (k. 9-17), wyrok z dnia 02.12.2013 r., w sprawie III W 910/13 z uzasadnieniem (k. 18-23), rachunek z dnia 06.07.2012 r. (k. 29-58), przesłuchanie powoda Z. S. (k. 52-53)/

Pierwszej pomocy medycznej udzielono powodowi w Szpitalu (...) w G., gdzie po wykonaniu badań rozpoznano u niego zwichnięcie lewego stawu barkowego oraz drobne rany dłoni lewej i obydwu stawów kolanowych. Powód miał także stłuczone obie nogi oraz ręce. Siniec na podudziu schodził aż do stopy. Z. S. został wypisany z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej oraz wykonaniem stosownych badań. Dalsze leczenie powód kontynuował w trybie ambulatoryjnym. Podczas wizyty lekarskiej w dniu 14 listopada 2012 r. stwierdzono ciało obce w lewej ręce – szkło po wypadku drogowym. Powód otrzymał skierowanie do poradni chirurgicznej, celem usunięcia ciała obcego.

W chwili zdarzenia uszkodzeniu uległy okulary korekcyjne powoda, które zostały przez niego zakupione za kwotę 305,90 zł.

/dowody: dokumentacja medyczna powoda (k. 24-28), przesłuchanie powoda Z. S. (k. 52-53)/

Przed wypadkiem powód był osobą zdrową, leczył się jedynie na nadciśnienie. Pracował zawodowo jako technolog. Po zdarzeniu powód miał unieruchomioną lewą rękę przez okres 3 tygodni. Drętwiały mu palce. Skutki doznanych obrażeń Z. S. odczuwa do dnia dzisiejszego. Powód uskarża się na drętwienie palców lewej ręki. Jest ona obecnie słabsza niż przed wypadkiem. Powód odczuwa także nasilone dolegliwości bólowe przy zmianie pogody. Podczas chirurgicznego usuwania szkła z dłoni nie usunięto wszystkich jego fragmentów. Wykonano to dopiero po upływie 2 miesięcy w szpitalu w T.. Powód leczył się przez okres około 3 miesięcy po zdarzeniu.

/dowód: przesłuchanie powoda Z. S. (k. 52-53)/

Pismem z dnia 23 czerwca 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty na jego rzecz kwoty w wysokości 9 600,00 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienia fizyczne i trwały uszczerbek na zdrowiu, jakich doznał w wyniku wypadku z dnia 06 sierpnia 2012 r. oraz kwoty w wysokości 159,86 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia i szkody rzeczowe, wskazując jednocześnie, że odpowiedzialność pozwanej wynika z faktu, że sprawca zdarzenia P. C. zawarł z pozwaną obowiązkową umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Pismem z dnia 23 czerwca 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty na jego rzecz kwoty w wysokości 14 400,00 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienia fizyczne i trwały uszczerbek na zdrowiu, jakich doznał w wyniku wypadku z dnia 06 sierpnia 2012 r. oraz kwoty w wysokości 239,78 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia i szkody rzeczowe, wskazując jednocześnie, że odpowiedzialność pozwanej wynika z faktu, że sprawca zdarzenia O. B. zawarł z pozwaną obowiązkową umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

/dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 23.06.2014 r. (k. 30-33), wezwanie z dnia 23.06.2014 r. (k. 34-37)/

Decyzją z dnia 04 lipca 2014 r. pozwana przyznała na rzecz powoda kwotę w łącznej wysokości 8 313,64 zł, w tym kwotę 120,00 zł tytułem odszkodowania za zniszczone i uszkodzone rzeczy osobiste powoda, kwotę 193,65 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 8 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Wysokość przyznanego odszkodowania i zadośćuczynienia została pomniejszona o stopień przyczynienia się powoda do zdarzenia, który w ocenie pozwanej wynosił 50%. W konsekwencji czego powodowi została wypłacona kwota w wysokości 4 156,82 zł. Następnie powodowi została przyznana także kwota w wysokości 1 500,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwota 150,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

/dowód: decyzja z dnia 04.07.2014 r. (k. 56-57)/

W wyniku zdarzenia Z. S. poza zwichnięciem lewego stawu barkowego doznał dysfunkcji lewej kończyny górnej. Powstała również blizna w okolicy kłębka kciuka lewego. Badanie (...) stawu barkowego wykazało znaczne zmiany w zakresie mięśni rotatorów oraz obrąka stawowego i ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia. Badanie (...) odcinka szyjnego wykazało chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, niewielką wypuklinę krążka międzykręgowego C5/C6 i blok kostny C6/C7. Zmiany te miały charakter samoistny chorobowy i nie były związane z wypadkiem. Badanie (...) nie potwierdziło uszkodzenia splotu barkowego prawego, zobrazowało natomiast uszkodzenie lewego nerwu pośrodkowego w kanale nadgarstka, co jest schorzeniem samoistnym, a także dysfunkcję korzeni rdzeniowych szyjnych, która to dysfunkcja w kontekście badania (...) nie ma związku z wypadkiem i doznany urazem stawu barkowego. W wyniku zdarzenia u powoda nie doszło do następstw neurologicznych.

/dowody: opinia biegłego sądowego z dnia 05.04.2016 r. (k. 100-102), opinia biegłego sądowego z dnia 11.10.2016 r. (k. 174)/

W związku ze zdarzeniem biegły ortopeda traumatolog R. H. w opinii z dnia 3.10.2018 r. ocenił, że powód doznał 10% stałego uszczerbku na zdrowiu (po skompensowaniu z obecnością toczącego się przewlekle schorzenia samoistnego) według pozycji 104/L rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Doznany przez powoda uszczerbek powstał z uwagi na przebyty, wysokoenergetyczny uraz stawu barkowego, jego zwichnięcie oraz uszkodzenie subtotalne stożka rotatorów. U powoda wystąpił przewlekły zespół bólowy na który jednak wpływ miało samoistne schodzenie, występujące w obydwu stawach ramiennych. Dolegliwości bólowe jakich odczuwał powód po wypadku były znaczne do czasu nastawienia i unieruchomienia zwichniętego stawu – mogły wynosić 8-9' w 10' skali (...). Po tym czasie miały charakter znikomy 2-3' przez cały czas unieruchomienia, a więc do 6 tygodni. W okresie usprawniania ponownie nasiliły się do 4-5' i w tym stopniu nasilenia mogły się utrzymywać przez długi czas z uwagi na uszkodzenie struktur wewnątrzstawowych. Obecnie dolegliwości somatyczne, wynikające z doznanych uszkodzeń, wynoszą 1-2' w tej samej skali. Mogą one ulegać zaostrzeniom w okresach zmiany ciśnienia atmosferycznego i zwiększonego wysiłku fizycznego, maksymalnie do 3' w tej skali. W okresie pourazowym powód wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze dobowym 4 godziny przez pierwszy miesiąc, 2 godziny na dobę przez kolejny. Po tym czasie pomoc nie była potrzebna. Rokowania na przyszłość powoda są niepewne, raczej niepomyślne z uwagi na obecność rozwijających się w lewym stawie barkowym zmian zwyrodnieniowych o charakterze pourazowym. Uszkodzone ścięgno stożka rotatorów może ulec wtórnemu rozerwaniu w dalszej retrakcji, co w skrajnym przypadku może wymagać leczenia operacyjnego. W związku z tym u powoda wskazana jest rehabilitacja prewencyjna przez okres kolejnych 2-3 lat, co najmniej 3 razy do roku w warunkach ambulatoryjnych i raz do roku w warunkach stacjonarnych.

Biegły chirurg ortopeda-traumatolog D. N. w dniu 12.9.2015 r. stwierdził u powoda 6% uszczerbek na zdrowiu zgodnie z pozycją 104 i 136a załącznika do rozporządzenia wyżej wymienionego. Przyjął pozytywne rokowania na przyszłość i pełny powrót do zdrowia uszkodzonych części.

/dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 12.9.2015 r. (k. 80-82), opinia biegłego sądowego z dnia 03.10.2018 r. (k. 215-217), dokumentacja medyczna powoda (k. 125-126)/

Powód kierując samochodem marki F. (...) po zderzeniu się z taczka, która wypadła z jadącego przed nim samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nieprawidłowo zatrzymał się na lewym pasie autostrady, zamiast zjechać na prawy awaryjny pas ruchu. W wyniku tego spowodował powstanie stanu zagrożenia dla siebie i innych uczestników ruchu. Powód takim zachowaniem przyczynił się do powstania szkody w 20%.

/dowody: opinia biegłego sądowego z dnia 24.01.2017 r. (k. 144-149), opinia uzupełniająca z dnia 03.03.2017 r. (k. 194-195)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, w pozostałym zakresie czyniąc ustalenia na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, przesłuchania powoda Z. S. oraz opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, biegłego sądowego z zakresu neurologii oraz biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych.

Sąd dał wiarę przesłuchaniu powoda Z. S., bowiem były one spójne, logiczne, jak i korelowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Ponieważ rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiadomości specjalnych, Sąd postanowieniem z dnia 05 listopada 2014 r. dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu chirurgii i ortopedii oraz biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych. W dniu 12 września 2015 r. biegły sądowy D. N. sporządził opinię w niniejszej sprawie, ustalając wysokość uszczerbku na zdrowiu powoda w wysokości 6%. Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii na okoliczność ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu powoda w związku z wypadkiem z dnia 06 sierpnia 2012 r. W dniu 05 kwietnia 2016 r. biegły M. W. (1) sporządził opinię w przedmiotowej sprawie, jednakże wobec wniosków powoda o wydanie opinii uzupełniającej, Sąd postanowieniem z dnia 04 sierpnia 2016 r. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego M. W. (2), ustosunkowując się do stawianych opinii zarzutów. W dniu 24 stycznia 2017 r. biegły sądowy M. B. sporządził opinię w przedmiotowej sprawie, ustalając stopień przyczynienia się powoda do powstania szkody w 20%. Pomimo zakwestionowania opinii przez pozwaną, biegły w opinii uzupełniającej z dnia 03 marca 2017 r. podtrzymał stanowisko wyrażone w opinii pierwotnej. W dniu 11 października 2016 r. biegły neurolog M. W. (1) sporządził opinię, która nie została zakwestionowana przez stronę powodową. Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2018 r. Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy z uwzględnieniem wyników badań powoda. W dniu 03 października 2018 r. biegły sądowy R. H. sporządził opinię, zgodnie z tezą zawartą w postanowieniu, ustalając wysokość doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%.

W ocenie Sądu sporządzone przez biegłych sądowych opinie są rzetelne, szczegółowe i odpowiadają na zadane biegłym pytania. Zostały sporządzone po bezpośrednim badaniu powoda, a wiedza i doświadczenie biegłych nie budziły wątpliwości. Ustalając wysokość doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu sąd przyjął 10 %, zgodnie z opinią biegłego sądowego R. H., bowiem opinia ta została wydana na podstawie szerszego materiału dowodowego z zakresu medycyny niż ekspertyza biegłego D. N..

Sąd zważył, co następuje

Powództwo należało uznać za uzasadnione w części.

Z. S. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty w wysokości 22 500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z dnia 06 sierpnia 2012 r., oraz kwoty w wysokości 244,72 zł tytułem odszkodowania za uszkodzone w wyniku zdarzenia okulary korekcyjne.

Sama zasada odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 06 sierpnia 2012 roku była bezsporna. Opierała się ona na treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) oraz przepisie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 415 k.c. Sporna pozostawała jedynie wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia i odszkodowania.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi z kolei, iż w takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest złagodzenie doznanej przez powoda krzywdy. Ma ono charakter kompensacyjny, przez co jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Z drugiej strony należy mieć na uwadze, iż wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy oraz aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, powinna być utrzymana w rozsądnych granicach.

Krzywdy, jako szkody niemajątkowej, nie sposób wymierzyć w kategoriach ekonomicznych. Polega ona na ujemnych przeżyciach poszkodowanego związanych z cierpieniem fizycznym i psychicznym. Tego rodzaju uszczerbki mogą być łagodzone przez dostarczenie poszkodowanemu środków materialnych, pozwalających mu zaspokoić w szerszej mierze jego potrzeby. Ustalając wysokość zadośćuczynienia winno się wziąć pod uwagę przede wszystkim obiektywne czynniki, jak stopień i czas trwania cierpienia fizycznych oraz psychicznych, ich rodzaj i intensywność, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, bezradność życiową, utratę kontaktów towarzyskich (porównaj: D. I., Z. przyznawania i ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego w razie naruszenia dobra osobistego, KPP 2001, z. 3).

Powód dnia 06 sierpnia 2012 r. uczestniczył w zdarzeniu drogowym, którego przebieg był bardzo niebezpieczny. Jak wynika z przesłuchania powoda oraz treści i uzasadnień wyroków Sądu Rejonowego w G. na autostradzie (...) kierujący samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jadąc środkowym pasem autostrady zatrzymał pojazd na pasie awaryjnym po bezpośrednim wypadnięciu z tego pojazdu źle zabezpieczonej aluminiowej drabiny i taczki. W tym czasie w poruszający się środkowym pasem autostrady samochód, który prowadził powód, uderzyła przemieszczająca się taczka. W konsekwencji powyższego powód zatrzymał pojazd na skrajnym lewym pasie autostrady i wyszedł z niego celem oceny uszkodzeń pojazdu. Do miejsca zatrzymania pojazdu powoda dojechał pojazd marki R. (...), którego kierowca widząc zatrzymanego na lewym pasie pojazd powoda zwolnił, a w pojazd ten uderzył kierowany przez O. B. samochód marki M.. Samochód marki R. (...) został wyrzucony w powietrze i spadł na zatrzymanego nieprawidłowo na lewym pasie autostrady pojazd powoda, który przemieścił się uderzając w stojącego obok Z. S..

W związku ze zdarzeniem rozpoznano u powoda wysokoenergetyczny uraz stawu barkowego, jego zwichnięcie oraz uszkodzenie subtotałne stożka rotatorów.

Na potrzeby niniejszego postępowania Sąd dopuścił dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, neurologii i rekonstrukcji wypadków drogowych celem ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu powoda jak również stopnia przyczynienia się powoda do powstania szkody. Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii stwierdził, że w związku ze zdarzeniem powód doznał 10% stałego uszczerbku na zdrowiu (po skompensowaniu z obecnością toczącego się przewlekle schorzenia samoistnego). U powoda wystąpił przewlekły zespół bólowy, na który jednak wpływ miało samoistne schorzenie występujące w obydwu stawach ramiennych. Biegły wskazał, że dolegliwości bólowe jakie odczuwał powód po wypadku były znaczne do czasu nastawienia i unieruchomienia zwichniętego stawu – mogły wynosić 8-9' w skali 10. Po tym czasie miały charakter znikomy 2-3' przez cały czas unieruchomienia, a więc do 6 tygodni. W okresie usprawniania ponownie nasiliły się 4-5' i w tym stopniu nasilenia mogły się utrzymywać przez długi czas z uwagi na uszkodzenie struktur wewnątrzstawowych. Obecnie dolegliwości somatyczne, wynikające z doznanych uszkodzeń, wynoszą 1-2' w tej samej skali. Mogą one ulegać zaostrzeniom w okresach zmiany ciśnienia atmosferycznego i zwiększonego wysiłku fizycznego, maksymalnie do 3' w tej skali. Rokowania na przyszłość powoda są niepewne, raczej niepomyślne z uwagi na obecność rozwijających się w lewym stawie barkowym zmian zwyrodnieniowych o charakterze pourazowym. Uszkodzone ścięgno stożka rotatorów może ulec wtórnemu rozerwaniu w dalszej retrakcji, co w skrajnym przypadku może wymagać leczenia operacyjnego. Podkreślono, że u powoda wskazana jest rehabilitacja prewencyjna przez okres kolejnych 2-3 lat, co najmniej 3 razy do roku w warunkach ambulatoryjnych i raz do roku w warunkach stacjonarnych.

Z. S. nieprawidłowo zatrzymał się na lewym pasie autostrady, zamiast zjechać na prawy awaryjny pas ruchu, w wyniku czego spowodował powstanie stanu zagrożenia dla siebie i innych uczestników ruchu. Powód takim zachowaniem przyczynił się do powstania szkody w 20%.

Sąd w niniejszym postępowaniu dokonał oceny również innych aspektów doznanej przez powoda krzywdy. Przed wypadkiem powód leczył się jedynie na nadciśnienie. Pracował zawodowo jako technolog. Po wypadku miał unieruchomioną lewą rękę przez okres 3 tygodni. Było to doświadczenie bolesne, drętwiały mu palce. Skutki doznanych przez powoda obrażeń odczuwa do dnia dzisiejszego. Nadal uskarża się na drętwienie palców lewej ręki. Jest ona zdecydowanie słabsza niż przed wypadkiem. Powód odczuwa także nasilone dolegliwości bólowe przy zmianie pogody. Sąd miał na uwadze konieczność zmiany dotychczasowego trybu życia powoda, wpływu zdarzenia na jego pracę zawodową. Możliwości powoda tak w życiu osobistym, jaki zawodowym zostały ograniczone. W okresie pourazowym powód wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze dobowym 4 godzin przez pierwszy miesiąc oraz 2 godzin na dobę przez kolejny miesiąc. Po tym czasie pomoc nie była potrzebna.

Mając na uwadze wszystkie powyżej wymienione negatywne następstwa zdarzenia, doznane przez powoda urazy Sąd uznał, że rozmiarowi doznanej przez powoda krzywdy odpowiada zadośćuczynienie w kwocie 20 000,00 zł.

Zgodnie z treścią art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Przy ustaleniu ostatecznej wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia należało uwzględnić stopień przyczynienia się powoda do jego zaistnienia i skutków w wysokości 20 %. Stąd należne powodowi zadośćuczynienie winno ulec zmniejszeniu o 20 %, to jest do kwoty 16 000,00 zł. Skoro pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi z tego tytułu kwotę 5 500,00 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 10 500,00 zł tytułem należnej kwoty zadośćuczynienia.

Wytaczając powództwo Z. S. wskazał, że domaga się zasądzenia również sumy 244,72 zł tytułem szkody rzeczowej w postaci uszkodzenia okularów korekcyjnych. W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że żądanie zwrotu kosztów leczenia, dojazdów, rehabilitacji, czy zwrotu równowartości uszkodzonych ruchomości znajduje oparcie w przepisie art. 444 § 1 zdanie pierwsze k.c., według którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis ten określa zakres odszkodowania za uszczerbek w postaci szkody majątkowej wynikający z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Odszkodowanie przewidziane w tym przepisie obejmuje przy tym wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe.

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, że w wyniku zdarzenia uszkodzone zostały okulary korekcyjne, które zakupił 06 lipca 2012 r. (na miesiąc przed zdarzeniem) za kwotę 305,90 zł. Biorąc pod uwagę stopień przyczynienia się powoda do powstania szkody w wysokości 20%, jak również fakt, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwana nie wypłaciła odszkodowania z tytułu uszkodzenia okularów powoda, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda sumę 244,72 zł (305,90 zł x 80%).

Jednocześnie Sąd uznał, że żądanie przekraczające dochodzoną przez powoda kwotę zadośćuczynienia jest wygórowane, nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy, w szczególności nie jest odpowiednie dla wyrównania krzywdy jakiej doznał powód. W tym zakresie powództwo zostało oddalone.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia Sąd orzekł z mocy przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Biorąc pod uwagę fakt, iż w skierowanym do pozwanej wezwaniu do zapłaty powód wskazał, że domaga się zadośćuczynienia oraz odszkodowania do dnia 30 lipca 2014 r., za datę wymagalności roszczenia powódki Sąd przyjął dzień następujący po dniu stanowiącym ostatni dzień terminu zapłaty wyznaczonego w skierowanym od pozwanej wezwaniu do zapłaty, tj. 31 lipiec 2014 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym

w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Jako że powód wygrał proces w około 47,24 %, pozwana winna zostać obciążona 47,24% kosztów postępowania, a powód 52,76 %. Na koszty powoda składa się: opłata od pozwu w wysokości 1 138,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 2 400,00 zł, opłata od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz uiszczona zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1 000,00 zł. Na koszty pozwanej składa się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w wysokości 2 400,00 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz uiszczona zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych w wysokości 1 000,00 zł. Razem poniesione koszty dały kwotę 7 972,00 zł. Powód przegrał sprawę w 52,76 %, winien więc pokryć 52,76 % kosztów procesu w wysokości 4 206,03 zł (7 972,00 zł x 52,75%). Biorąc pod uwagę fakt, że powód poniósł w toku postępowania koszty w łącznej wysokości 4 555,00 zł, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 348,97 zł, o czym Sąd orzekł w pkt. 3 wyroku.

Orzeczenie w pkt. 4 wyroku uzasadnia art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych, zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie do rozliczenia niepokrytych kosztów sądowych odpowiednie zastosowanie miał przepis art. 100 k.p.c., w konsekwencji Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 500,84 zł, tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłych tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa, natomiast od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 448,44 zł, tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłych tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa.

SSR Joanna Zachorowska